

on-line >>> www.alnari.rs
mail to >>> office@alnari.rs

Naziv originala:
Guillaume Musso
L'APPEL DE L'ANGE

Copyright © 2011 by XO Éditions
Translation Copyright © 2012 za srpsko izdanje Alnari d.o.o.

ISBN 978-86-7710-849-6

Ova knjiga štampana je na prirodnom recikliranom papiru od drveća koje raste u održivim šumama. Proces proizvodnje u potpunosti je u skladu sa svim važećim propisima Ministarstva životne sredine i prostornog planiranja Republike Srbije.

Lov anđela

GIJOM MUSO

Prevela s francuskog
Marija Krstić

alnari
PUBLISHING

Beograd, 2012.

*Iako je na obali bezbednije,
više volim da se borim sa talasima.*

EMILI DICKINSON

Uvod

Mobilni telefon?

U početku mu niste uviđali svrhu, ali, da ne biste bili izvan tokova, počeli ste da koristite vrlo jednostavan model sa osnovnim paketom. Isprva ste samu sebe zaticali da malo glasnije pričate u restoranu, vozu ili u baštama kafića. Tačno je da je bilo praktično i da vam je ulivalo sigurnost to što su vam porodica i prijatelji na jedan poziv od vas.

Kao svi, i vi ste naučili da pišete SMS-ove na sićušnoj tastaturi i navikli ste da ih šaljete u velikom broju. Kao svi, i vi ste se odrekli svog rokovnika da biste ga zamenili njegovom elektronskom verzijom. Marljivo ste u imenik uneli brojeve poznanika, porodice i ljubavnika. Prikrili ste brojeve svojih bivših, kao i šifru platne kartice koju ponekad zaboravite.

Koristili ste kameru svog mobilnog, iako su fotografije na njemu lošeg kvaliteta. Bilo je zanimljivo uvek imati uz sebe poneku smešnu sliku za pokazivanje kolegama.

Uostalom, svi su isto radili. Stvar se pretvorila u tekovinu vremena: brisale su se granice između privatnog, poslovnog i društvenog života. Svakodnevna upotreba je postala neizostavnija, prilagodljivija, uz stalnu težnju ka upravljanju vašim vremenom.

Nedavno ste svoj stari uređaj zamenili unapređenijim modelom: malo čudo od telefona vam omogućava da pristupite svojoj elektronskoj pošti, internetu i da ga opremite stotinama aplikacija.

E tada ste postali zavisnik. Kao da je postao deo vašeg tela, vaš mobilni je sada produžetak vas samih, budući da ide sa vama čak i do toaleta. Gde god da se nalazite, gotovo da ne prođe ni pola sata a da ne

pogledate u ekran, u potrazi za propuštenim pozivima, privatnom porukom ili porukom od prijatelja. A ako vam je sanduče za elektronsku poštu prazno, proveravate da li ima pošte na čekanju.

Kao omiljena lutka iz detinjstva, telefon vam pruža sigurnost. Njegov ekran je nežan, umirujući, omamljujući. U svakoj situaciji vam pruža stav i olakšava direktni kontakt ostavljajući sve mogućnosti otvorene.

Ali jedne večeri, u povratku kući, tražite po džepovima, pa po torbi, i shvatate da vam je mobilni nestao. Izgubljen je? Ukraden? Ne, odbijate da u to poverujete. Ponovo proveravate, ali bez većeg uspeha, pokušavajući da se ubedite da ste ga zaboravili u kancelariji, ali... ne: sećate se da ste ga pogledali u liftu odlazeći s posla i – bez sumnje – u metrou i u autobusu.

Prokletstvo!

Najpre ste besni jer ste izgubili telefon, a potom čestitate sebi budući da ste potpisali ugovor o osiguranju za slučajeve krađe/gubitka/oštećenja, a uz to računate potrošačke poene koji će vam, još koliko sutra, omogućiti da sebi poklonite novu igračku visoke tehnologije, i to na dodir.

Međutim, ni u tri ujutro niste uspeali da zaspite...

Ustajete bešumno kako ne biste probudili čoveka koji spava do vas. Odlazite u kuhinju da potražite staro načeto paklo cigara, koje ste, za teške slučajeve, sakrili na plakaru. Zapalite jednu i, kad je već takva situacija, uzmete uz nju i čašu votke.

Sranje...

Sedite pognuti na stolici. Hladno vam je, jer ste ostavili otvoren prozor zbog dima od cigarete.

Prisećate se svega što je u telefonu: nekoliko snimaka, pedesetak fotografija, istorijat posećenih stranica na internetu, vaša adresa (uključujući i šifru ulaznih vrata u zgradu), adresa vaših roditelja, brojevi ljudi koji nisu baš morali tu da budu, poruke na osnovu kojih bi se moglo pretpostaviti da...

Ne budi paranoična!

Povlačite još jedan dim i uzimate gutljaj alkohola.

Zov anđela

Mada se čini da nema ničega što bi vas dovelo u nepriliku, vrlo dobro znate da ono što se čini ne mora i da bude tako.

Zabrinjava vas to što je vaš telefon možda dospao u ruke zlonamernika.

Već se kajete zbog nekih fotografija, mejlova, nekih razgovora. Prošlost, porodica, novac, seks... Neko ko bi želeo da vam naškodi imao bi na osnovu čega da vam sruši život ako bi dobro potražio. Kajete se, ali kajanje više ničemu ne služi.

Pošto drhtite, ustajete da zatvorite prozor. Licem naspram stakla, posmatrate retke svetiljke što još uvek sijaju u noći misleći kako je, na drugom kraju grada, pogled nekog čoveka prikovan za ekran vašeg telefona, dok sa uživanjem ispituje tamne strane vašeg privatnog života i postupno pretražuje utrobu telefona u potrazi za vašim *dirty little secrets**.

* Prevod sa engleskog: prljave male tajne. (Prim. prev.)

PRVI DEO
Mačka i Miš

1. Razmena

*Postoje bića čija je sudbina da se sretnu. Gde god
da su. Gde god da idu. Jednog dana oni se sreću.*

KLODI GALE

NJUJORK
AERODROM 'KENEDI'
NEDELJU DANA PRE BOŽIĆA

ONA

„A onda?“

„Onda mi je Rafael poklonio dijamantski prsten iz 'Tifanija' i pitao me da mu budem žena.“

Držeći telefon prislonjen na uho, Madlin se šetkala pored visokih prozora koji su gledali na pistu. Pet hiljada kilometara odatle, u malom stanu u severnom delu Londona, njena najbolja prijateljica je nestrpljivo slušala detaljni izveštaj njenog romantičnog bega u Veliku jabuku.

„Baš je ispao galantan!“, zaključila je Džulijana. „Vikend na Menhetnu, soba u 'Voldorfu', vožnja kočijom, prosidba na klasičan način...“

„Da“, radosno će Madlin. „Sve je bilo savršeno, kao na filmu.“

„Možda malo *previše* savršeno, zar ne?“, pecnu je Džulijana.

„Objasni mi kako nešto može biti 'previše' savršeno, gospođo pametnice?“

Džulijana nespretno pokušava da se izvuče:

„Hoću da kažem: možda je tome nedostajalo *neizvesnosti*. Njujork, 'Tifani', šetnja dok sneg pada i klizalište Central parka... Pomalo je očekivano, pomalo kliše, zar ne?“

Madlin pakosno uzvratila:

„Ako se dobro sećam, tebe je Vejn zaprosio na povratku iz paba posle pijane noći. Bio je naključan kao ćurka pred klanje, pa je otišao u toalet da povraća neposredno pošto te je pitao da se udaš za njega, jel' tako?“

„Dobro, pobedila si ovaj put“, predade se Džulijana.

Madlin se nasmejano približavala delu za ukrcavanje kako bi pokušala da pronađe Rafaela u jednolikoj gomili. Na početku ovogodišnjeg božićnog odmora, hiljade putnika se tiskalo na aerodromu na kojem je zujalo kao u košnici. Jedni su odlazili da se pridruže svojoj porodici, dok su drugi odlazili na kraj sveta, ka rajskim odredištima, daleko od sumornog njujorškog vremena.

„Kad smo kod toga“, nastavi Džulijana, „nisi mi rekla šta si mu odgovorila.“

„Šališ se? Naravno da sam mu rekla da!“

„Nisi ga pustila da malo čezne?“

„Da čezne? Džul, imam skoro trideset četiri godine! Zar ne misliš da sam dovoljno čekala? Volim Rafaela, izlazim sa njim dve godine i pokušavamo da dobijemo dete. Za nekoliko nedelja ćemo se useliti u kuću koju smo zajedno odabrali. Džulijana, po prvi put u životu osećam se srećno i zaštićeno.“

„Kažeš to zato što je pored tebe, jel' tako?“

„Ne!“, povikala Madlin smejući se. Otišao je da prijavi prtljag. Kažem to zato što tako i mislim!“

Zaustavila se ispred trafike. Poređane jedne do drugih, naslovne strane dnevnih novina donosile su sliku sveta na raskršću koji je dao svoju budućnost u zalag: ekonomska kriza, nezaposlenost, politički skandali, društveno očajanje, ekološke katastrofe...

„Ne bojiš se da bi sa Rafaelom tvoj život bio predvidiv?“, upitala Džulijana.

Zov anđela

„To nije ništa loše“, odgovori Madlin. „Potreban mi je neko čvrst, pouzdan, veran. Sve oko nas je nesigurno, krhko i nestabilno. Ne želim to u svojoj vezi. Kad se uveče vratim kući, želim da u njoj zateknem mir i spokoj. Razumeš li?“

„Hm...“, Džulijana će na to.

„Nema izgovora, Džul. Počni da obilaziš butike u potrazi za haljinom za deverušu!“

„Hm“, ponovi pak mlada Engleskinja, ali ovog puta više da bi prikrila svoja osećanja nego da bi izrazila svoju sumnjičavost.

Madlin pogleda na sat. Iza nje, na pistama, beličasti avioni su jedan iza drugog čekali svoj red za poletanje.

„Pa dobro, ostavljam te, imam let u pola šest, a još uvek nisam našla mog... mog muža!“

„Tvog *budućeg* muža...“, ispravi je Džulijana smejući se. „Kada ćeš doći kod mene u London? Zašto ne ovaj vikend?“

„Baš bih volela, ali ne mogu: slećemo u Roasi veoma rano. Jedva ću imati vremena da se istuširam kod kuće pre otvaranja radnje.“

„Pa ti se nikako ne odmaraš!“

„Ja sam cvečarka, Džul! Božić je jedno od onih doba kada imam najviše posla!“

„Pokušaj bar u putu da odspavaš.“

„U redu! Zvaću te sutra“, obeća Madlin pre nego što je spustila slušalicu.

ON

„Ne insistiraj, Frančeska: ne dolazi u obzir da se vidimo!“

„Ali ja sam na samo dvadeset metara od tebe, u dnu pokretnih stepenica...“

Sa telefonom prislonjenim na uho, Žonatan se namršti i približi se ogradi iznad eskalatora. U dnu stepenika, mlada žena smeđe kose i božanstvenog lika razgovarala je telefonom držeći za ruku dete u prevelikoj jakni. Imala je dugu kosu, obučena u farmerke sa niskim strukom,

perjanu strukiranu jaknu, dok su joj brendirane naočare za sunce širokog okvira pokrivala deo lica, kao kakva maska.

Žonatan mahnu sinu koji mu stidljivo uzvрати.

„Pošalji mi Čarlija i gubi se!“, naredi uznemiren.

Obuzimao ga je bes pomešan sa bolom svaki put kad bi ugledao bivšu ženu. To snažno osećanje koje nije mogao da kontroliše činilo ga je istovremeno grubim i utučenim.

„Ne možeš više tako da pričaš sa mnom!“, pobuni se ona glasom koji je otkrivao italijanski akcenat.

„Nemoj ti meni da naređuješ!“, prasnu on. „Ti si birala i ti treba da snosiš posledice tog izbora. Izdala si svoju porodicu, Francëska! Izdala si nas, Čarlija i mene.“

„Ne mešaj Čarlija u to!“

„Da ga ne mešam u to? Pa on je taj koji ispašta! Zbog tvojih budalaština, viđa oca samo nekoliko nedelja godišnje!“

„Žao mi...“

„I još avion“, prekide je. „Hoćeš li da te podsetim zašto se Čarli plaši da sam putuje avionom, a ja zbog toga moram za svaki školski raspust da pređem celu zemlju?“, upita povišenog tona.

„Ono što se nama dešava to je... to je život, Žonatanе. Odrasli smo ljudi, te nisam sa jedne strane ja loša, a sa druge ti dobar.“

„Sudija nije tako procenio“, primeti on, odjednom umoran, podsećajući na ishod razvoda koji je proglašen na štetu njegove bivše žene.

Zamišljen, Žonatan baci pogled na pistu. Tek je bilo pola pet, a mrak će uskoro pasti. Na osvetljenim pistama, zadivljujući red aviona čakao je signal iz kontrolnog tornja pred poletanje za Barselonu, Hongkong, Sidnej, Pariz...

„Dobro, dosta smo pričali“, nastavi on. „Pošto se škola nastavlja 3. januara, dovešću ti Čarlija dan pre.“

„U redu“, složi se Francëska. „I još nešto: kupila sam mu mobilni telefon, kako bih mogla da se čujem s njim u svako doba.“

„Šališ se! Ne dolazi u obzir!“, prasnu on. „Ne može sa sedam godina da ima mobilni.“

„O tome se možemo dogovoriti“, prigovori ona.

Zov anđela

„Ako se o tome možemo dogovoriti, nije trebalo da tu odluku sama doneseš. Možda ćemo pričati o tome, ali zasada spakuj tu svoju igračku, a Čarlija pusti kod mene!“

„U redu“, povinovala se mirno.

Žonatan se nasloni na ogradu proveravajući pogledom da li je Čarli vratio Frančeski mali šareni uređaj. Dečak potom poljubi majku i, nesigurnim korakom, pope se na pokretne stepenice.

Žonatan se progura pored nekoliko putnika da bi dočekaao sina.

„Zdravo, tata.“

„Zdravo, mališa“, reče mu grleći ga.

ONI

Madlinini prsti su punom brzinom prelazili preko tasta-ture. Sa telefonom u ruci, žurno je prošla pored izloga frišopova kucajući, gotovo bez gledanja, odgovor Rafaelu. Njen pratilac je već prijavio njihov prtljag, ali je sada čekao da prođe i bezbednosnu kontrolu. Madlin mu je u poruci predložila da se nađu u kafeteriji.

„Tata, malo sam gladan. Mogu li da pojedem jedan 'panino', molim te?“, ljubazno upita Čarli.

Sa rukom na sinovljevom ramenu, Žonatan je prolazio kroz lavirint od stakla i čelika koji je vodio ka vratima za ukrcavanje. Iako je mrzeo aerodrome, naročito u ovo doba godine – Božić i aerodromi su ga podsećali na zlokobne okolnosti u kojima je, dve godine unazad, saznao za izdaju supruge – srećan zbog ponovnog susreta sa Čarlijem, po-diže ga od tla držeći ga u struku.

„Jedan 'panino' za mladića!“, reče veselo, skrenuvši u restoran.

„Port di Sjel“, najveća kafeterija terminala, nalazila se oko atrijuma u čijem središtu se na različitim pultovima nudio širok izbor kulinarskih specijaliteta.

Kolač od čokolade ili parče pice?, pitala se Madlin razgledajući vitrinu. Voće bi, naravno, bilo razumnije, ali je bila mnogo gladna. Stavila je kolač na tanjir, a potom ga je, gotovo istoga trenutka, vratila, čim joj je njen Cvrčak Cvrča šapnuo koliko kalorija ima to iskušenje. Pomalo razočarana, uzela je jabuku iz drvene korpe, poručila čaj od limuna i otišla na kasu da plati račun.

Hleb „čabata“, pesto, pečeni paradajz, parmska šunka i mocarela: Čarliju je išla voda na usta zbog njegovog italijanskog sendviča. Išao je sa svojim ocem u kuhinje restorana još od najmlađih dana, što mu je razvilo sklonost ka dobrim stvarima, i razvio je znatiželju prema svakakvim ukusima.

„Pazi da ti ne ispadne poslužavnik, u redu?“, opomenuo ga je Žonatan pošto je platio užinu.

Dete klimnu glavom u znak razumevanja, pazeći da održi ravnotežu između „panina“ i flaše vode.

Restoran je bio prepun. Sala kružnog oblika prostirala se duž staklenog zida s pogledom na piste.

„Gde da sednemo, tata?“, upita Čarli, izgubljen među mnoštvom putnika.

Žonatan zabrinuto pređe pogledom po masi koja se tiskala među stolicama. Očigledno je bilo više kupaca nego slobodnih mesta. A onda, kao magijom, jedan sto blizu prozora se oslobodi.

„Pravac istok, mornaru!“, reče on namigujući sinu.

Usred buke, dok je ubrzavao korak, začu mu se zvono telefona. Iako su mu ruke bile zauzete – prtljag na točkimcima u jednoj, a poslužavnik u drugoj ruci – pokušao je da iz džepa od jakne izvuče telefon, ali...

Zov anđela

Kolika gužva!, razočarala se Madlin kada je videla gomilu putnika koja je zaposela restoran. Nadala se da će se na koji trenutak odmoriti pre leta, a sada ne može da nađe sto za kojim bi sela!

Joj!, zamalo je uzviknula kada joj je neka bezobzirna devojka stala na stopalo bez ijedne reči izvinjenja.

Prokletnica mala, pomisli ona ljutito dok ju je korila pogledom na šta joj devojka diskretno pokaza srednji prst, čije značenje je bilo sasvim jasno.

Madlin nije čak ni imala vremena da se uvredi ovakvim nasilnim gestom, budući da je upravo primetila slobodni sto kod prozora. Požuri iz bojazni da joj dragoceno mesto ne izmakne. Bila je na svega tri metra od cilja kad joj telefon zavibrira u torbi.

Ne sad!

Najpre odluči da ne odgovori, a onda se predomisli: sigurno je traži Rafael. Nespretno uze poslužavnik u jednu ruku – *Sunce ti, kako je težak ovaj čajnik!* – dok je preturala po torbi ne bi li našla mobilni zarobljen među ključevima, notesom i romanom koji je trenutno čitala. Krivila se kako bi ga prislonila na uho i odgovorila kada...

* * *

Madlin i Žonatan se svom snagom sudariše. Čajnik, jabuka, sendvič, flaša „koka-kole“, čaša vina: sve ode u vazduh i završi na podu.

I Čarli, iznenađen sudarom, ispusti svoj poslužavnik i zaplaka se.

Kakva glupača!, rasrdi se Žonatan jedva se podižući.

„Zašto ne gledate gledate kuda idete?!“, povika.

Kakav grubijan!, razjedi se Madlin dolazeći sebi.

„Ah, još sam ja kriva?! Nemojte da brkate stvari, prijatelju!“, suprotstavi mu se pre nego što je sa poda pokupila telefon, torbu i ključeve.

Žonatan se primače sinu kako bi ga utešio, pokupivši sendvič spakovan u plastičnu posudu, kao i flašu vode i mobilni.

„Prvi sam ugledao taj sto!“, rasrdi se. „Maltene smo seli kad ste se kao lavina sručili a da niste ni...“

Gijom Muso

„Šalite se? Ugledala sam taj sto još pre vas!“

Bes mlade žene otkrivao je do tog trenutka neopažen britanski akcenat.

„Kako bilo, vi ste sami, a ja sam sa detetom.“

„Divan izgovor! Ne vidim kako vam činjenica da imate dete daje za pravo da me napadate i da mi uništite bluzu!“, požali se ugledavši fleku od vina na odelu.

Preneražen, Žonatan odmahnu glavom i podiže pogled uvis. Samo što je otvorio usta da joj odgovori, ona ga preteče:

„Uostalom, ni ja nisam sama!“, reče primitivši Rafaela.

Žonatan slegnu ramenima i uze Čarlija za ruku.

„Dodi, idemo na drugo mesto. Jadna glupača...“, dobaci napuštajući restoran.

* * *

Avion *Delte* na letu broj 4565 za San Francisko napustio je Njujork u pet po podne. Sav radostan što je ponovo sa sinom, Žonatan nije ni primetio kako vreme prolazi. Čarli je imao fobiju od aviona otkad su mu se roditelji razveli. Za njega je bilo nezamislivo da putuje sam ili da zaspi u toku leta. Tokom sedam sati, koliko je trajao put, samo su prepričavali anegdote, smešne priče i, na prenosivom kompjuteru, po dvadeseti put gledali ceo crtani film „Maza i Lunja“, sve to dok su se naslađivali sladoledom „hagen-daz“. Iako su ovakve poslastice su bile rezervisane za poslovnu klasu, jedna ljubazna stjuardesa, koju je raznežilo Čarlijevo lice i nespretni šarm njegovog tate, rado je prekršila pravila.

Avion „Er Fransa“ na letu broj 29 krenuo je sa Aerodroma „Kenedi“ u pola šest po podne. U ušuškanom komforu *business class*-a – Rafael je, bez sumnje, sve dobro odradio... – Madlin je uključila svoj foto-aparat i počela da lista slike iz njihove njujorške avanture. Pripijeni jedno uz drugo, dvoje zaljubljenih je sa radošću ponovo proživljavalo najbolje trenutke putovanja koje je ličilo na medeni mesec. Rafael je